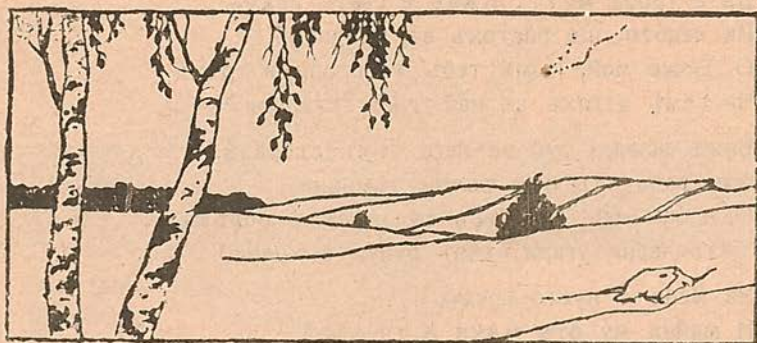

А. Окиншевичъ.

Брѣзичка.

Приказка.

Изъ посипаната съ червенъ пѣськъ алея на една голѣма и сѣнчеста градина тичаха нѣколко дѣца. Зачервенитѣ имъ странички и свѣтналитѣ очички показваха, че имъ е весело между тази пролѣтна зеленина, подъ топлитѣ лъчи на пролѣтното слънце. Ето тѣ кривнаха изъ пѣтекката по трѣвата, напѣстрена съ разновидни цвѣта, тичаха, играеха на кончета. Водачѣтъ имъ прѣкърши крѣхкото стѣбълце на малката брѣзичка и зашиба конетѣ. Тѣ заскачаха, заритаха яростно и се скриха задъ дърветата. Чуваха се още виковетѣ и цвиленията на младитѣ кончета. Но скоро и тѣ утихнаха. Трѣбва да се прибрани въ голѣмата и красива кѣща, която бѣ на единия край на градината. Пѣкъ и врѣме бѣше вече: слънцето залѣзе и въ градината стана хладно. Скоро настана и нощта. Въ кѣщата запалиха ламбитѣ. Виждаше се какъ около трапезата седатъ бащата, майката и дѣцата, които играеха на кончета изъ градината. Слѣдъ вечерята майка имъ ги отведе въ спалнята, гдѣдо ги чакаха топли и меки завивки.

Скоро изгасиха ламбитѣ въ цѣлата кѣща и всичко утихна. И въ градината бѣ тихо. Акациитѣ прѣскаха приятната миризма на цвѣтоветѣ си, край оградата цвѣтѣше лиляка и носѣше благоухание навредъ, а розитѣ веселяха цѣлата градина съ своя мирисъ и гледъ. Малко по-малко и дърветата заспаха. Цвѣтията пѣкъ още отъ вечерята свиха вѣнчетата и спѣха сладкъ сънъ . . . Не спѣше само счупената отъ мом-